

CRYSTAL
SMITH

KRVAVEC

NAJMOCNEJŠIE KÚZLA
SI VYŽADUJÚ
NAJVÄČŠIE OBETY

COOL
BOO

KRVAVEC

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

CRYSTAL SMITH
KRVAVEC – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CRYSTAL
SMITH

KRVAVEC

NAJMOCNEJŠIE KÚZLA
SI VYŽADUJÚ
NAJVÄČŠIE OBETY

COO
BOO

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Copyright © 2019 by Crystal Smith

Cover illustrations © Guitar Studio; Steve Collender; Flaffy; Pamela Toledo;

Moolkum; Luuuusa; Roman Sigaev/Shutterstock.com

Translation © Veronika Lašová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1522-5

ISBN e-knihy 978-80-566-1555-3

Venujem Jamisonovi a Lincolnovi.
Hádajte čo! Ste nejlepší.

A Keatonovi –
lúbim ťa.

mesto

Achšev

Corvalisovo sídlo

veža

zámok

hlavné námestie

Križel
a krčah

Ebenový les

Nihil Nunc Salvet Te

vchod do podzemia

Pohrebisko nezvestných

Aureliina chatrč

Katin dom

Sahlmina apatieka

PRVÁ ČASŤ
RENALT

Sibenicu postavili v tieni veže s hodinami. Jednak preto, aby divákom pri sledovaní popráv nesvietilo do očí ostré slnko, a jednak preto, aby Tribunál vykonal ortiel smrti vždy v presne stanovenom čase. Jeho členovia sa riadili heslom: *Poriadok vo všetkom*.

Pritiahla som si plášť tesnejšie k brade a so sklonenou hlavou som vykročila na námestie pod vežou, kam sa už zbíahal zvedavý zástup. Bolo chladné ráno. Z úst mi vychádzali nadýchané obláčiky pary a rozplývali sa v hmle. Spod kapucne som sa opatrne obzrela napravo i naľavo.

„Pekný deň na vešanie,“ prehodil vedľa mňa konverzačným tónom nejaký muž.

Rýchlo som odvrátila hlavu. Nepozrela som sa mu do tváre zo strachu, že zbadá moje oči. Nestávalo sa často, že by niekoho označili za bosorku pre takú banálnosť, ako je farba očí, ale už som o tom počula.

V dave zašumelo. Po schodoch na popravisko už stráže viedli dve ženy. Obidve obvinili z bosoráctva. Prvej sa spútané ruky tak chveli, že cengot reťazí doľahol až ku mne, hoci som sa držala v zadných radoch. Druhá, dievčina so smutnou tvárou a zhrbenými plecami, pôsobila úplne vyrovnane. Obe mali oblečené staré handry a na sinavých líkach a v zlepených vlasoch sa im belelo zaschnuté blato. Pravdepodobne ich väznili a mučili

hladom dovtedy, kým nevyzerali dostatočne zdívene a zúfalo. Bola to dômyselná taktika: ak obvinené bosorky pôsobili na ši-benici neľudsky a nepríčetne, nielenže to rozohnalo nedôveru hŕstky počestných divákov, ktorí by mohli spochybňovať postup Tribunálu, ale zároveň to celému predstaveniu dodalo štavu.

Muž, ktorý sa mi prihovoral, pristúpil bližšie. „Vešania sú ohromne zábavné, čo povieš?“

Pokúšala som sa ho ignorovať, ale sklonil sa ku mne a potichu zopakoval: „Čo povieš, *princezná*?“

Vyplašene som sa pozrela do odhodlaných okrových očí, ktoré na tvári dopĺňali zovreté pery a zdvihnuté obočie.

„Kellan!“ zasípala som zlostne. „Čo tu robíš?“

Zaťal zuby. Na vpadnuté medenohnedé líca mu padol tieň. „Keďže ťa mám strážiť, možno by si mi *ty* mohla vysvetliť, čo tu robíš – a tým zodpovieš obe naše otázky.“

„Chcela som ísť von.“

„*Von*? Obzrieť si popravu? Stačilo, poďme domov.“ Načiahol sa, aby ma chytil za lakeť, ale uhla som sa mu.

„Ak ma teraz odvedieš, vyvoláš scénu. To chceš? Upriamiť na mňa pozornosť?“

Kellan skrívil ústa. Keď mal pätnásť rokov, vymenovali ho za nadporučíka pluku kráľovskej gardy a o dva roky neskôr mu pridelili úlohu môjho osobného strážcu. Teraz mal dvadsať. Odvtedy, čo zložil sľub, že ma bude ochraňovať, teda uplynulo už dosť veľa času. Vedel, že nebezpečnejšie než stáť uprostred davu rozzúrených odporcov bosoriek by pre mňa bolo len to, keby ich upozornil na moju prítomnosť. Hoci to robil veľmi nerád, napokon ustúpil. „Aurelia, prečo tu vlastne chceš byť? Nič dobré ti to neprinesie.“

Nenapadla mi rozumná odpoveď, preto som sa odmlčala a začala som sa nervózne pohrávať s náramkom s prívieskami,

ktorý mi zdobil ruku v rukavici. Bol to posledný dar od zosnulého otca. Vždy ma upokojilo, keď som si ho priplala na zápästie, a len čo sa zjavil kat odetý v čiernom a za ním klerik Tribunálu, ktorý vyhlásil, že rozsudok prichádza vyniesť hlavný sudca Toris de Lena, pokojnú myseľ som potrebovala ako soľ.

Torisovo impozantné vystupovanie podčiarkoval naškrobený golier a ťažký čierny habit. Pomaly sa prechádzal po pódiu pred nami, k hrudi si tisol výtlačok Zakladateľovej Knihy príkazov a na tvári mal ukážkový výraz hlbokého žiaľu.

„Bratia a sestry,“ spustil. „Zišli sme sa tu s nesmiernym zármutkom v srdciach. Pred nami stoja madam Mabel Lawrencová Doylová a madam Hilda Everettová Gablová. Obe boli obvinené z praktizovania tajomných umení a postavené pred spravodlivý súd, ktorý ich uznal vinnými.“ Okolo krku mu visela ampulka s červenou tekutinou. Zdvihol ju, aby ju všetci dobre videli. „Som hlavný sudca Toris de Lena, nositeľ krvi Zakladateľa, a zvolili ma, aby som viedol dnešný proces.“

„Nerozumiem ti,“ sipel mi Kellan do ucha. „Chceš si niečo dokázať? Že zvládneš stáť uprostred davu nepriateľov? Že sa nebojíš čeliť svojmu strachu?“

Zvraštala som čelo. Naozaj som sa veľmi bála, že ma jedného dňa zatknú, postavia pred súd a verejne popravia, lenže to bol iba jeden čierny kôň v obrovskej stajni nočných môr.

„Môj ľud nie je mojím nepriateľom,“ vyhlásila som odhodlane, hoci zástupy okolo mňa čoraz nástoživejšie udierali pästami do vzduchu a skandovali: „Obesiť! Obesiť!“

Vzápätí som zbadala, ako popred mladšiu ženu – Mabel – preletel priesvitný tieň a pristavil sa pri nej. Chvíľu sa jej krútil okolo nôh a potom zviril opar rannej hmly, kým nenabral jasné kontúry. Aby vytvoril svoju priezračnú podobu, musel z ovzdušia

pohltiť teplo a energiu, preto sa na námestí ešte výraznejšie ochladilo. Bol to duch nejakého chlapca, určite nemal viac ako sedem rokov. Spútanej žene krčovito zovrel sukňu.

Nikto ho neprišiel odohnať. Nikto sa ani len nepozrel jeho smerom. Pravdepodobne som ho videla iba ja. Aj Mabel však cítila, že je tam, a na tvári sa jej zjavil výraz čohosi, čo som nedokázala pomenovať: možno bolesti, možno radosti, možno úľavy.

„Poznám ju,“ zašepkal Kellan. „Jej manžel zo tri razy do roka prechádzal okolo sídla našej rodiny a predával knihy. Vlni zomrel, podľahol tej hroznej horúčke, ktorá vypukla začiatkom zimy. Ak ma pamäť neklame, zahynul aj ich syn.“

Aj ja som Mabel poznala, no nemohla som mu to prezradiť.

Osudná hodina sa priblížila a Toris pomaly dokončoval kvetnatý príhovor. „Teraz budete hovoriť vy,“ oslovil odsúdené, kým im kat cez hlavu prevliekal slučky a sťahoval im ich okolo krku. „Madam Mabel Lawrencová Doylová, spravodlivý Tribunál vás obžaloval a uznal vinnou za šírenie protizákonných textov a za pokus vzkriesiť mŕtvych pomocou mágie a čarov, čo je v rozpore s Knihou príkazov. Mocou, ktorá mi bola zverená krvou Zakladateľa, vás odsudzujem na smrť. Aké sú vaše posledné slová?“

Stuhla som. Napadlo mi, že na mňa namieri ukazovákom alebo vysloví moje meno. Že sa pokúsi vyjednávať o svoj život výmenou za môj.

Namiesto toho však povedala: „V duši mám pokoj. Nič nelutujem.“ A zdvihla tvár k oblohe.

Vtom mi do nosa udrela známa vôňa ruží, hoci v tomto ročnom období ešte nekvitnú. Vedela som, čo to znamená, no keď som sa obzrela napravo aj naľavo, nikde som ju nevidela. Zvestovateľku.

Toris sa obrátil k druhej žene. Chvelo sa jej celé telo. „Hilda Everetová Gablová, spravodlivý Tribunál vás obžaloval a uznal

vinnou za pokus použiť čary s cieľom ublížiť manželke vášho syna, čo je v rozpore s Knihou príkazov. Mocou, ktorá mi bola zverená krvou Zakladateľa, vás odsudzujem na smrť. Aké sú vaše posledné slová?“

„Som nevinná!“ zvolala. „Nič som neurobila! Už som vám povedala, že klame! Oklamala vás!“ Zviazanými roztrasenými rukami ukázala na ženu v prvom rade. „Klamárka! Luhárka! Zaplatíš za to, čo si urobila! Za všetko mi...“

Hodiny odbili celú a zástupom sa rozľahol mocný zvuk zvonu. Toris sklonil hlavu a prehlušil ho slovami: „*Nihil nunc salvet te.*“ *Už tá nič nezachráni.* Potom kývol hlavou na kata a ženám sa pod nohami otvorili padacie dvere. Zdesene som vykrikla a Kellan si pritisol svoju tvár na plece, aby výkrik stlmil.

Zvon zazvonil deväť ráz a stíchol. Nohy obesených sa ešte stále zmietať v smrteľných kľúčoch.

„Neviem, čo si čakala,“ prihovril sa mi Kellan, tentoraz už vládnejšie. Pokúsil sa ma otočiť, aby ma uchránil od toho hrozného pohľadu, ale vytrhla som sa mu zo zovretia. Hoci mi zvieralo žalúdok, vždy keď som sa dívala na prechod zo života do smrti, potrebovala som sa na to pozerať. Musela som to *vidieť*.

Mabel už znehybnela, no vzduch okolo nej sa mihotal. Je zvláštne sledovať, ako duša opúšťa telo. Vymaní sa zo zničenej schránky ako urodzená dáma z obnoseného plášťa. Hneď ako sa zjavila, zbadala svojho syna a zamierila k nemu. V okamihu, keď sa ho dotkla, zmizli. Z pomedzia života a smrti sa odobrali na druhý svet mimo môjho dohľadu.

Hilda umierala dlhšie. Dusila sa a prskala, oči jej vyliezali z jamiek. Keď napokon naposledy vydýchla, stalo sa niečo ohavné. Duša sa jej zúrivo vytrhla z tela, a keby dokázala vydať zvuk, určite by nenávisťne zrevala. Okamžite sa vrhla na ženu v prvom rade,

kvôli ktorej ju popravili, no ona si to ani nevšimla. Pozornosť venovala ochabnutému mechu kostí, ktorý sa pohojďával na povraze.

„Máte záujem o telo svojej svokry?“ zaujímal sa Toris.

„Nie,“ odvrkla rázne. „Spáľte ho.“ V tej chvíli Hildin príznak nemo vykrikoval a nehmotnými nechtami sa neveste zaboril do tváre. Žena zbledla a priložila si ruku na líce. Žeby hnev dodal Hildinej duši toľko energie, že skutočne pocítila jej dotyk?

Neveste som nezávidela. Hilda zrejme naveky zostane na pomedzí života a smrti a bude neúnavne prenasledovať svoju udatvačku, nehlučne na ňu kričať a vzdych okolo nej zastierať nenávisťou. Už som sa s tým stretla.

„No tak už *pod'*, Aurelia!“ naliehal na mňa Kellan. Bol taký nervózný, že ma neoslovoval titulom, ale menom.

Keď telá odnášali z pódia, dav zbesnel a začal sa bezhlavo tlačiť dopredu. Nieкто do mňa z boku prudko vrazil. Potkla som sa a inštinkatívne vystrela ruky pred seba, aby som stlmila pád na kamennú dlažbu, ale tvrdo som dopadla na zápästie. Aspoň som na zemi nezostala dlho, lebo Kellan ma pohotovo zdvihol na nohy, objal ma okolo pliec, aby ma ochránil, a pretisli sme sa z rozvášneného zástupu.

Chytila som sa za zápästie. „Môj náramok!“ zvolala som, obzrela sa ponad plece a natiahla krk, aby som lepšie videla na miesto, kde som spadla, lenže hustá spleť tiel mi zakrývala výhľad. „Asi sa roztrhol, keď som...“

„Zabudni naň,“ prerušil ma Kellan neobľomne, no zároveň láskavo. Vedel, akú má pre mňa hodnotu. „Už je preč. Musíme ísť.“

Tvrdohlavo som mu vykĺzla zo zovretia a vrátila sa do davu. Pohľadom som horúčkovo prechádzala po kamennej dlažbe, štuchala do ľudí, ktorí ma štuchali, odstrkovala tých, ktorí ma odstrkovali. Dúfala som, že náramok zazriem, ale napokon som

musela uznať, že Kellan mal pravdu: bol preč. Len čo ma znova dostihol, pre istotu ma zovrel tuhšie ako predtým, ale nemusel sa báť: tentoraz som sa mu nemienila vzpierať, lebo vzduch už preťal zvuk píšťal. O niekoľko minút na námestie vpochodujú klerici Tribunálu a zadržia každého, kto nebude prejavovať požadované nadšenie pre vec. V celách Tribunálu sa uvoľnili dve miesta – a tie nikdy nezostávali dlho prázdne.

Neubehla ešte ani hodina a už som stála v lúči svetla, ktoré prúdilo zo strešného okna v predsieni do maminých komnát, a uprene som hľadela na nedokončené šaty z jemnej látky slonovinovej farby s tisíckami ligotavých kryštálikov, v ktorých sa čoskoro budem vydávať. Za sedemnást rokov života som si neobliekla drahší ani prepracovanejší odev. V Renalte Tribunál zasahoval dokonca aj do otázok módy. Oblečenie malo odrážať ideály skromnosti, jednoduchosti a strohosti. Výnimky boli prípustné len pre svadby a pohreby. Honosnými róbami sme sa mohli popýšiť výlučne na udalostiach, ktoré ľuďom nedávali veľa príležitostí zhrešiť.

Šaty mi mama venovala ako svadobný dar. Celé ich šila vlastnoručne.

Prstami som pohladila čipku jedného dokončeného rukáva a žasla som nad jeho kvalitou, no potom som si spomenula, aká nešťastná budem v deň, keď si šaty napokon budem musieť obliecť. Svadba už klopała na dvere. Dohodli sme sa, že ju usporiadame na sviatok Beltain, v prvý deň mesiaca kvinta. Delilo nás od nej sotva šesť týždňov a nezadržateľne sa blížila.

S ťažkým povzdychom som vypla hrud' a prešla do ďalšej miestnosti, pripravená na súboj.

Oproti, za stolom, sa nervózne prechádzala mama a s každým nepokojným krokom jej šuchotali sukne. Najstaršia a najdôvernejšia radkyňa našej rodiny, Onal, sedela s vystretým chrbtom v jednom z menej pohodlných kresiel salónika a so starostlivo pestovaným výrazom pohrdania sárkala čaj cez zovreté hnedé pery. Len čo mama začula, že som zatvorila dvere, zdvihla zrak a prevrtala ma modrými očami. Napätie jej razom zmizlo z tváre, ako keď lukostrelec pustí tetivu.

„Aurelia!“ Moje meno vyslovila ako nadávku. Onal si opäť pomaly odpila z čaju.

Strčila som si ruky do vreciek, aby som pôsobila zahanbene a kajúcne, hoci som sa tak vôbec necítila. Celá nepríjemnosť sa však skončí rýchlejšie, ak si mama bude myslieť, že všetko ľutujem.

„Naozaj si dnes ráno išla sama do mesta? Zbláznila si sa?“ Zdvihla kôpku papierov a zamávala mi ňou pred nosom. „Za tento týždeň som dostala už toľko listov! Len za tento týždeň! Pisatelia v nich žiadajú, aby ťa Tribunál predvolal na vypočúvanie. Tam,“ ukázala na ďalší stoh papierov, vysoký približne päť centimetrov, „je zoznam potenciálnych hrozieb na tvoju adresu, ktoré moji informátori zozbierali od začiatku mesiaca. A tu,“ otvorila zásuvku, „nájdeš priam poetické predpovede svojho skonu, ktoré píšu kadejakí fanatici a pravidelne nám ich posielajú už od začiatku roka. Jeden ti prečítam, čo povieš? Pozrime sa... Tak. Tento napríklad obsahuje veľmi podrobný návod, ako zistiť, či si bosorka. Stačí ostrý nôž a dôkladne preskúmať vnútornú stranu tvojej pokožky.“

Nemala som to srdce, aby som jej povedala o odseknutej hlave mačiatka, ktorú som si minulý týždeň našla v šatníku spolu s načmáranou ľudovou modlitbou na odohnanie bosoriek, plnou gramatických chýb. Nedokázala som jej povedať ani o červených krížikoch, ktoré mi niekto naškrabal na spodnú stranu

oblúbeného sedla, čo bolo staré zaklínadlo, ktoré malo spôsobiť, že kôň zošalie a zhodí svojho jazdca. Nepotrebovala som, aby mi mama pripomínala, koľko ľudí ma nenávidí. Vedela som to lepšie než ona. „Chcú ma stiahnuť z kože?“ opýtala som sa lahostajne. „Nič viac?“

„A potom ju spáliť,“ dodala Onal spoza šálky s čajom.

„O týždeň odchádzaš,“ zasipela mama. „Čo keby si sa dovtedy aspoň pokúsila držať v úzadí? Som si istá, že keď sa staneš achlevanskou kráľovnou, budeš si môcť robiť, čo sa ti len zachce. Budeš môcť ísť do mesta a robiť čokoľvek... čo si tam išla robiť dnes.“

„Bola som sa pozrieť na vešanie.“

„Hviezdy na nebi! *Vešanie*? Priam si *koleduješ* o to, aby ti Tribunál išiel po krku! Máme obrovské šťastie, že Toris s nami spolupracuje.“

„Obrovské šťastie,“ zopakovala som sarkasticky. Mama si možno myslí, že Toris, vdovec po jej najmilšej sesternici, je spoľahlivý spojenec koruny, ktorý zvnútra udržuje Tribunál pod kontrolou, ale mňa nikdy nikto nepresvedčí, že si nevychutnával úlohu, ktorú mu prideliť na pódiu šibenice.

„Aurelia...“ oslovila ma a premerala si ma od hlavy po päty. Vedela som, čo vidí: spleť svetlých vlasov a oči, ktoré mali byť modré, ale neboli – mali skôr striebornú farbu. Inak som nevyzerala zle, no pre tieto zvláštne znaky som vytŕčala z davu a pôsobila *čudne*. Navyše sa na mňa Renalťania dívali s nedôverou už len preto, lebo som existovala.

Som prvá renaltská princezná, ktorá sa po takmer dvoch storočiach narodila kráľovskému páru – teda, aspoň prvá, ktorej sa potajomky nezbavili v hodine jej narodenia. Je mojou povinnosťou naplniť mierovú zmluvu, ktorá ukončila stáročnú vojnu medzi naším kráľovstvom a susednou Achlevou, a vydať sa za

následníka achlevanského trónu. Skutočnosť, že za celých stosedesiatšesť rokov sa v kráľovskej rodine nenarodilo dievčaťko, považoval náš ľud za znamenie, že sa nikdy nesmieme spojiť so zvrátenými a s pôžitkáorskými Achlevanmi. Bol to dôkaz našej morálnej nadradenosti. Moje narodenie otriaslo vierou ľudí v monarchiu, presnejšie povedané v kráľa a kráľovnú, ktorí mali tú drzosť splodiť dcéru a ešte si ju aj nechať.

Niekedy s nimi súhlasím.

Napäté ticho náhle prerušilo zaklopanie na dvere. Mama zvolala: „Privedte ho, sir Greythorne!“

Prvý vošiel Kellan, zbežne sa porozhliadol po miestnosti, potom sa otočil a na niekoho kývol.

Spoza neho vyšiel muž v zamatovom odeve, tmavomodrom ako nočná obloha. Na prsiach sa mu vynímala zlatá šerpa upevnená brošňou v tvare trojčípeho uzla, v uchu sa mu ligotala elegantná rubínová náušnica a na prste mu žiaril strieborný pečatný prsteň s krkavcom s rozťahnutými krídlami. Mal lesklé husté čierne vlasy, a hoci už nebol najmladší, nezbadala som medzi nimi ani jeden sivý pramienok. Prekvapilo ma, že hýri toľkými farbami. Vyzeral ako osamelé vitrážové okno vo svete plnom ponurých olovených skiel.

Bol Achlevan.